

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים יח.

מסורת הש"ס

(6) וְלִקְחָם (ה.) (ב) חֲמִילִין
 לֵב: כְּטוֹהֵם (ה.) (ג) וְשִׁמְשִׁי
 מִרְסָּה (ה.) (ד) וְיִקְרָא
 (יֵלֵךְ) (ה.) (ה) וְהָאֵשׁ מִיָּד
 (ו) מִה שִׁמְשִׁי לְעֹמֶה כִּי־לֵךְ
 רִמָּה (ה.) וְהָאֵשׁ מִיָּד שֶׁם
 קָם: כְּטוֹהֵם (ה.) (ו) וְשִׁמְשִׁי
 דָּם: מִפְּנֵי שִׁמְשִׁי לְעֹמֶה
 קָם: אֲחִינֹם כְּרִשִׁי חֲמִילִין
 ע: דָּם: כִּי מִנְחָלָן כֵּן
 לְדִרְאָל (ה.) וְיִנְעִי מִפְּנֵי
 עֵינֵי: דָּם: לֵב: וְהָאֵשׁ
 חֲמִילִין ע: דָּם: אֵשׁ: (י) וְיִקְרָא
 (י) וְיִקְרָא כִּי־לֵךְ (י) רִמָּה
 כִּי־לֵךְ שֶׁם: דָּם: לְעֹמֶה
 חֲמִילִין

תורה אור השלם

1. וְכָל כָּלִי חָרָשׁ אֲשֶׁר יַפֵּל מִזֶּהֶם אֶל תְּחוּבוֹ כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא וְאֵתוֹ תִּשְׁבְּרוּ: וַיִּקְרָא יָא לֵג
2. מִכָּל הָאֵבֶל אֲשֶׁר יָבוֹא עָלָיו אִיִּם יִטְמָא וְכֹל מִשְׁקָה אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה בְּכָל כָּלִי יִטְמָא: וַיִּקְרָא יָא לֵד

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א | רש"י ד"ה ואלו ס"ד
וטר' דהסמיך לעיל מהאי
קרא. מלת לעיל נחקק ונ"ב
ל"ל בתר האי קרא:

מוסף רש"י

[illegible]

נעלו במעיה. דלצין ראצין למחטאת ואין עוד שמן עליהן. ואי
 אית ליה לרבי יהודה משקין בעלמא מומא אכול נבי דנעלי מחור
 מי חטאת לענין דלא הוי טמא אב הטומאה לעמא אדם וכלים שם
 משקה טמא מי ליכא עליהו כשאר משקין לעמא שם זה שהוא אכול
 ואחרי נעלו במעיה לגמרי אפילו
 מלמא צבר זה דהיינו טומאת אוכלין
 קלה נהי דטומאה מחורה לא מומא
 אם נגעו אדם וכלים צדן בתוך
 המעים דלא אין שם מי חטאת
 עליהן טומאה קלה כגון את הכשר
 לעמא דלא משקין בעלמא נעשו
 ושם טומאה פלך מקץ מיייהו דיטמא
 מחמת עמין דלצין נעשה גדולה ממה
 שכן נוגעין בעצמן וכי איל שם מי
 חטאת מיייהו הוו לכו משקין שנגעו
 צמי חטאת אלף ש"מ מכלהו דדר
 נהי ויזין דמחול לא מומא משקין
 אוכלין אלף מדרכן הכא דמילתא
 דלא שכיח לא גזור: **טומאה מחורה.**
 אדם וכלים. טומאה קלה אוכלין:
 ופ' צברה **עמא קאמר.** דלא טימא
 אלא אם דבריהן איל חטאת אדם וכלים

לְמַעַן יִשְׁתָּה בְּכָל כְּלֵי
בַר כָּרְתָה אֹמֶר רִישׁ
ר"ע רבו אמרה דררי
בו ביום דרש ר"ע
יפול מהם וגו' אינו א'
יטמא אחרים לימוד
שלישי בחולין והכא
אשר ישתה בכל כל
טומאת אוכלין אתה
אוכלין ואינו אלא
אמרת לא כך היה מא
פפא לא מצינו טומא
רבינא אמר מגופיה
אמרת יטמא לטמא
סלקא דעתך יטמא
משקין יטמא דרישא
משקין יטמא רביניה וניסי
אשר יאכל אשר יבא
אשר ישתה בכל כלי
לי אלא יטמא דרישא
יטמא דסיפא לטמא
לטמא את הכלים ול
שטמא משקה אין
הבאין מחמת כלי אינו
הכלים ואימא כי לא
מחמת כלי אבל משקין
דמטמאון משקין הבאין

השכן דליתיו אויר כלי כמאן דמלי עומאה ומיהו חובל ראשון דא"כ
אף כלים שגאזירי יטמאו ובפרקין (ו.) מפרשין לה בזה"ל דעל כרחק
שי הוא ומן הכלי הוא מקבלה שטמאה את השלישי. ואפי שמעתי
כך עושה יוצא בן וזית לר"ע אובל מטמא אוכל וא"ל לומר
כל מטמא לאו אשכחן לה בזה"ל וע"י הדחק נאמר וא"ל ר' ראשי
לעיל (יד.) והא אין אוכל מטמא אוכל ודחיק נפשיה ואקומה מדרבנן טמא
ינאח כר"ע ס"ל דהא ר"ע גופיה איירי ביה והסופך עדות על עדותו
ולקמן דקאמר כל ביה ולא מצי להדיה אלא ע"י טעם א"ל
מזני עומאה עושה יוצא בן ההי מזני לר"ע ועוד בזה"ל אמר
לחמו (ע"י.) בזה"ל וטמא לטמא את השמיניו וכל אוכל ביה בן: (וכאן.)

גבי יעמא דמשקין דקדאמר רבי יוחי [יטז] דמטמא אכול הים דריש [יז]
 וכל משקא אשר יעסא בכל בלי. אס היה המשקה היה חצויא של כל
 מיניו טומאש טעושה כיווא כה. דאמרין לקמן [יטז] דלמה קרינא
 דכתיב בקרא משקה צפופה דקרא לטמא משקה קרינא יעמא דריש ד
 מהאר חרס טמא הוא ואמרין הוא טמא ואין טעמו כיווא זו ומדאי
 ליערבינו ונכתבינו כר: ואימא. יעמא דסיפא לטמא את הכלים ואי
 לא יוכל לטמא את הכל דקדאמר לקמן [כ] כל אשר בחיור יעמא
 מהאר כל חרס משקין אלו שבאין מחמת כל אשר דין כר: ואי
 דנפקא לן דרין משקה טומאש כל [כא] וסימאן כי לא טמאמו משקין [כב]

ה בשרה טבא קתני. משמע דוקא בשרה אנכי אדם וכלים לא והיינו משום דנפקלו בדיחא הדעת ואם חלמר כיון דפרחה מהן טומאה חמורה אפי' טומאה קלה לא נטמאה דהא אמרי' בפ' בא סימן (גדה נא.) וצפ' טבול יום (וצחים קה.) כל שסופו לטמא טומאה

חמורה לא צ"ע השער שכן וחשיב
כלילו נגע בשרק והיינו דוקא בער
שסופו לטמא טומאה חמורה אבל
בשאיין רצוי כבר לטמא טומאה
חמורה רצוי הכשר כדאמרינן בפרק
בהמה המקשה (חולין עג:) גבי בשר
הפורס מזכיר מן הדי דלא מהי ליה
והה"פ שסופו לטמא טומאה חמורה
כשהיה ע"פ אציו לשריט מושכר כיון
דלאחרי שפירס ממנו איין רצוי לטמא
טומאה חמורה וי"ל דשאיין התם
כשישמש מעשה ע"ן שימש כדאמרינן
בערוך והרע"ט (סס דף קטז.) ולכן
כשפירס מאציו ע"ן הכשר חלל מלי
חטאת צריך שיהי רצוין מחמת
לשמה וגמלא טומאה חמורה שלהן
אינו מעשה ע"ן חלל מטעם שיהי
רצוין כשתחת חלל דנע"ל לא היו
רצוין להאזהר ולכן אף כשנפסלו לא
פרכה טומאת משקין:

במלכו במעיה. חלל נעודם נפיש
לֹא נעלו אע"ג דלמיתין
נמסכת פרה (פ"ט מ"ג) דכל העופות
פוסלין מי חטאת אורי' דהתם מיירי
קודם קדוש ומפסלים דרפ"ה' בהנזקין
(גיטין נג) דנעיקן שיהא חיותן ככלי אי
משום מלכא (ס' והכל יאירי) לאחר
קידוש מחדשי' לכו סופו לטמא
ועומא שחורה ומלכא לא חיות פוסלת
אחר קידוש דהנזק נמסכת פרה
(פ"ד מ"ד) מ"ס מלכא פוסלת בהן
עד שיתן לחובן ספר (ט' ונכספה) יליף
לה מדכחי' למי נדה וכבר ה' למי
נדה ונצטלו בצמיה משום היסח הדעת
ובכוספא' (דמקדושת פ"ח) מפרש עמ"ה
דר"י משום דכחי' למשמרת ילאו אלו
שאינם לתשמרת הויאל ששתתה מהן
הפרה: **לא** מצינו מדרשא עושה
ביוצא בה. י"ל קונט' דדרשין לקמן
יענה שאין עומאה עושה ביוצא בה
ואית ספרים דל"ג לקמן ולשון לא
מצינו לא ששמען כן דרשמע דמעמלא
נפקא לן משמעותא ומפר"ה לא מצינו
עומאה עושה ביוצא בה דדרשין
לעיל (ד"ה ק"י) ע"ה מ"ה הול:

הממלא משקן הבאין
הבאין מחמת שרץ ה"ג
מחמת שרץ מו כתיבי
ולאו

טומאה עושה כיוצא בה: **וזהו** כ"י ששטמם משקין, וא"מ משקין
הבאין מחמת אוכל לא יעמאו אוכל מהאי ק"ו וכן אוכל הבא מחמת
משקין לא יעמא משקין וי"ל הלא עבד שפיר ק"ו דמה כלי שאין
מטמא כלי מים שאין סוף הכלי הטומאה דכשהוא אב
הטומאה מטמא כלי וי"ש משקין הבאין מחמת לי דקלי טי אב
מה שאין אוכל מטמא אוכל הינו לפי שאין עושה כיוצא בו וא"מ
משקין הבאים מחמת כלי שנגע בהם מנגן דלא מטמאו כלי דמק"ו
דכלי לא אחי דכלי שנגע בהם מטמא כלי וי"ל דהאי קרא בשר
כתיב אצל משקין שנגעו בכלי שנגע בהם לא כתיב:
ולאו

רבי יוסי דמוקי ליה לטמא אכול ולא לטמא משקה כיוצא בו ולא כלי.
 חרס דהא עלה קאי יטמא ודריש ביה יטמא לטמא את האכול: לא
 טמא לתימר דהוא טמא ואין עושה כיוצא בו: ואי ס'ד' האי יטמא
 וזי גבי אכול ע"כ לטמא משקין מוקמי לן קמיה' א' דהכחיז לעיל
 שוין לטמא אכול מכלל דמשקין מוקמי א"כ יטמא יטמא להו ליה
 אי קאמר רבי יוסי (טז) לכלים טעור: וספ' כלי. שטימא את המשקה
 ל האכול אכולין ומשקין מיטמאים מאיר כלי חרס ואין כלים מיטמאים
 כי לא מטמאו משקין הכאים מחמת כלי. בדחאי קל וזמור הוא
 הוי מילי משקין הבאין מחמת כלי אבל משקין שנגעו בשקר מוטמאין:
 ומשי

[illegible][illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones